

Sygn. akt: I Ns 16/15

POSTANOWIENIE

Dnia 24 kwietnia 2018 roku

Sąd Rejonowy w Oleśnie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Katarzyna Kałwak
Protokolant:	starszy sekretarz sądowy Urszula Krzywoń

po rozpoznaniu w dniu 17 kwietnia 2018 roku na rozprawie

sprawy z wniosku **B. P., U. S.**

z udziałem P. S., G. P.

o zasiedzenie

postanawia:

I. stwierdzić, że **J. P. (1)**, syn S. i A., nabył na własność przez zasiedzenie działkę gruntu położoną w O. o numerze (...), o powierzchni 0,0025 ha, wyodrębnioną z działki o numerze (...), położonej w O., w opinii biegłej sądowej geodety A. G. z dnia 11.10.2017 roku, która to stanowi integralną część postanowienia, dla której to prowadzona jest księga wieczysta Kw nr (...) – z dniem 14.07.1987 roku, a w pozostałym zakresie wnioszek oddalić;

II. zasądzić solidarnie od wnioskodawczyni B. P. i U. S. na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego w Oleśnie kwotę 2.276,62 zł (dwa tysiące dwieście siedemdziesiąt sześć złotych 62/100) tytułem zwrotu wydatków poniesionych przez Skarb Państwa w sprawie;

III. stwierdzić, iż każda ze stron ponosi koszty związane ze swoim udziałem w sprawie.

Sygn. akt I Ns 16/15

UZASADNIENIE

Wnioskiem z 17 maja 2012 roku wnioskodawca J. P. (1) wniósł o stwierdzenie, że z dniem 14 lipca 1987 roku nabył przez zasiedzenie własność nieruchomości, położonej w O. przy ul. (...), stanowiącej pas gruntu o powierzchni 40 m², przylegający do jego domu mieszkalnego.

W uzasadnieniu swojego wniosku wnioskodawca wskazał między innymi, że w dniu 14 lipca 1967 roku został właścicielem nieruchomości zabudowanej budynkiem mieszkalnym, oznaczonej geodezyjnie, numerem (...) położonej w O. przy ul. (...) tego czasu posiadał i użytkował działkę, której granice zostały mu okazane. Traktował, grunt, który znajduje się przed oknami budynku aż do kamienia granicznego jako swój własny. Działal jak właściciel posadził tam rośliny i drzewa o które dbał i je pielęgnował. Wykonał chodnik z płytek granitowych. Od tego czasu nieruchomość jest w jego nieprzerwanym posiadaniu, w granicach opisanych w protokole granicznym, Od strony północnej graniczy ona z działką numer (...) Kw nr OP1:/ (...) stanowiącą współwłasność G. P. i P. S.. Powyższe

okoliczności nie były kwestionowane aż do czasu kiedy geodeta na wniosek G. P. 16 lipca 1990 roku dokonał wznowienia granic pomiędzy moją nieruchomością a G. P., które to nie zostały przez mnie zaakceptowane, dlatego, że nie pokrywają się z granicami ustalonymi w 1967 roku i od tej daty faktycznym użytkowaniem nieruchomości przez mnie- wniosek karta 2-3.

We wniosku wnioskodawca jako uczestników postępowania wskazał P. S. i G. P..

Na rozprawie w dniu 3 października 2012 roku uczestniczka postępowania G. P. wnosila o oddalenie wniosku bowiem część działki, o której zasiedzenie wnosi wnioskodawca stanowią część drogi dojazdowej do działki z której korzystaliśmy wszyscy – protokół karta 33.

Na tej samej rozprawie uczestnik postępowania P. S. wnosil o oddalenie wniosku wszyscy korzystali z tej nieruchomości bo większa jej część to pas drogi. Wyrokiem z dnia 25.09.2012r. sygn. akt I Ns 199/10 tut. sąd stwierdził słuszność wcześniejszej działki niż ta, o którą toczy się sprawa. Służebność przejazdu na rzecz każdego właściciela działki (...) (obecnie (...) – dopisek sądu) – protokół karta 33 i 34.

W toku postępowania wnioskodawca J. P. (1) zmarł 19.09.2016r. - akt zgonu karta 367. Spadkobierczyniami jego zostały córki B. P. i U. S., każda z nich po 1/2 części- akt poświadczenia dziedziczenia karta 370. W miejsce J. P. (1) do sprawy w charakterze wnioskodawczyń wstąpiły jego córki B. P. i U. S. (występujące dotychczas w sprawie w charakterze pełnomocników), które to poparły wniosek swojego ojca J. P. (1) – pisma z dnia 24 stycznia 2017 rok karta 405 i 406.

W tym miejscu wskazać należy, iż strony postępowania są skonfliktowane na płaszczyźnie ich własności co do nieruchomości będących ich własnością położonych w O. przy ul. (...). Jest to majątek rodzinny.

Wskazać również należy, że sprawa, w której to o ustanowiono drogę konieczną (o czym szerzej w dalszej części uzasadnienia) o sygn. akt I Ns 199/10 dotyczyła innej działki niż ta która to obecnie jest przedmiotem zasiedzenia. Dotyczyła działki usytuowanej patrząc od strony dojazdu od ulicy (...), przed nią, o numerze obecnie (...) dawniej (...). Natomiast sprawa o ochronę posiadania o sygn. akt I C 70/10 dotyczyła części nieruchomości objętej wnioskiem o zasiedzenie.

Sąd ustalił w sprawie następujący stan faktyczny.

Powód J. P. (1) był właścicielem zabudowanej nieruchomości położonej w O. przy ul. (...), oznaczonej w ewidencji gruntów działkami obecnie o numerach: (...) (dawniej (...)), (...) (dawniej (...)) na której są wybudowane garaże) i (...) (dawniej (...)). Na działce (...) (dawniej (...)) usytuowana jest część piętrowego budynku mieszkalnego, który to był przynależny J. P. (1). Dla nieruchomości tej urządzona jest księga wieczysta o dawnym numerze (...), prowadzona przez Wydział Ksiąg Wieczystych tut. Sądu.

Uczestnicy G. P. i P. S. są współwłaścicielami zabudowanej nieruchomości położonej w O. przy ul. (...), oznaczonej w ewidencji gruntów działką obecnie o numerze (...) (dawniej (...)) o powierzchni 0,1508 ha, dla której Wydział Ksiąg Wieczystych Sądu Rejonowego w Oleśnie prowadzi księgę wieczysta o numerze (...) dawniej o numerze (...). Na przedmiotowej działce usytuowana jest część przynależnego uczestnikom piętrowego budynku mieszkalnego, mającego wspólną ścianę z częścią budynku mieszkalnego J. P. (1) oraz zbudowania gospodarcze, po prowadzonym do 2004 roku gospodarstwie rolnym.

Na nieruchomościach tych usytuowany jest budynek kiedyś stanowił on jedną całość, obecnie podzielony na dwie części.

Nieruchomości te ze sobą graniczą, w przeszłości to był majątek rodzinny A. P. (1), matki J. P. (1) i M. P..

M. P. była matką G. P. i Z. S. i babcią P. S.. Uczestniczka G. P. jest wnuczką A. P. (1) a uczestnik P. S. jej prawnuczką.

Do 1967 roku nieruchomości stron postępowania stanowiły jedno gospodarstwo rolne. W tym też roku dokonano jego podziału, przez wydzielenie dwóch parceli siedliskowych, z których jedna stanowiła własność J. P. (1) a druga, która to obecnie stanowi własność uczestników postępowania.

Część przynależna J. P. (1) została mu darowana przez rodziców A. i J. P. (1) w dniu 14 lipca 1967 roku, w formie aktu notarialnego sporządzonego w Państwowym Biurze Notarialnym w O. Rep A (...).

W parceli obecnie (...) dawniej (...) i jeszcze dawniej (...) została utworzona droga dojazdowa do parceli 389 (pierwotnej), której częścią obecnie jest działka obecnie działka o numerze (...) (dawniej (...))

Dojazd do działki J. P. (1) i też obecnie uczestników postępowania od strony ulicy (...), przebiegał drogą publiczną asfaltową. Dalej przez działkę obecnie nr (...) (dawniej (...)), na niej ustanowiona została droga konieczna, o czym szerzej w dalszej części uzasadnienia.

Dalej do części zajmowanej obecnie przez uczestników:

- po części działki (...) (dawniej (...)); współwłasność uczestników; naprzeciwko domu J. P. (1); wzdłuż pasa na którym to J. P. (1) posadził krzewy i rośliny;

- po części („jednym kołem”) działki sąsiedniej obecnie Pana S..

W nieruchomości rodzinnej A. i S. P., po śmierci A. P. (1), zamieszkała córka M. S.. Dojazd do tej nieruchomości - gospodarstwa rolnego był zarówno od strony ulicy (...) jak i od strony ulicy (...) dojazdowej po podziale w 1967 od strony ulicy (...) nigdy miało nie być. Po wybudowaniu domu przez K. G. (siostra J. P. (1) i M. S.) od strony ulicy (...) najpierw trzeba było jechać wzdłuż budynku, potem skrócić w lewo na podwórku i dalej prosto do działki G. P.. Z dwóch stron jeździły również maszyny rolnicze. K. G. do momentu istnienia gospodarstwa rolnego zezwalała na przejazd przez swoją nieruchomość.

Za działką J. P. (1) o numerze (...) ((...)) o powierzchni 0,0039 ha, która to stała się własnością J. P. (1) po dokonanych w 2006 roku umową – aktem notarialnym dziale spadku po A. P. (1) zaczyna się już działka będąca współwłasnością uczestników. Początkowa jej część położona jest naprzeciwko budynku mieszkalnego J. P. (1) i faktycznie stanowi naturalne przedłużenie działki J. P. (1) nr (...).

Część działki uczestników postępowania przyległej do jego działki przy domu, przy części działki przeznaczonej na dojazd, stanowiącej pas gruntu o szerokości około 4 metrów i długości 10 metrów w południowo – wschodniej części działki, objął w posiadanie J. P. (1). Pozwany na przedmiotowym pasie gruntu posadził rośliny i drzewa ozdobne, które pielęgnował, wykonał chodnik z płytek granitowych, a także zwoził opał na zimę do piwnicy domu. Posadził również żywopłot w miejscu wskazanym na rozprawie w dniu 11 lipca 2017 roku (karta 239) przez biegłą A. G. na mapie (karta 438)- adnotacja długopisem uczyniona przez biegłą.

Nasadzenia żywopłot widoczne są na zdjęciach przedstawionych do sprawy I C 70/10 o ochronę naruszonego posiadania koperta karta 37.

J. P. (1) objął w posiadanie swoją część w przekonaniu, iż wytoczone granice ewidencyjne są zgodne z jego zakresem posiadania,, że ma również tytuł prawny do części obsadzonej żywopłotem i roślinami i krzewami.

W dniu 16 lipca 2010 roku geodeta, na wniosek pozwanej dokonał wznowienia znaków granicznych pomiędzy nieruchomościami stron postępowania. G. P., korzystając z pomocy brata Z. S., naruszyła posiadanie zajmowanego przez J. P. (1) pasa gruntu na nieruchomości pozwanej poprzez usunięcie roślin, a następnie w dniu 5 sierpnia 2010 roku postawieniu betonowego płotu, wzdłuż wznowionych przez geodetę znaków granicznych pomiędzy nieruchomościami stron. Poprzez postawienie betonowego płotu pozwana uniemożliwiła powodowi korzystanie z dotychczas posiadanego pasa gruntu.

O ochronę naruszonego posiadania toczyła się w tutejszym sądzie sprawa pod sygn. akt I C 70/10 z powództwa J. P. (1) przeciwko G. P..

Wyrokiem z dnia 17 sierpnia 2011 roku Sąd Rejonowy w Oleśnie w sprawie sygn. akt I C 70/10 , w punkcie I nakazał pozwanej G. P. przywrócić powodowi J. P. (1) utracone przez niego w skutek naruszenia przez pozwaną posiadanie spornego pasa gruntu, położonego w O., przy ul. (...), o szerokości 4 metrów i długości 10 metrów, który to w większej części przylega do domu mieszkalnego powoda, poprzez nakazanie pozwanej G. P. usunięcie betonowego płotu i oddanie utraconego pasa gruntu z powrotem w posiadanie powoda.

Sąd Okręgowy w Opolu, na skutek apelacji pozwanej od orzeczenia sądu I Instancji , wyrokiem z 1 marca 2012 roku utrzymał w mocy przedmiotowy wyrok - oddalił apelację.

W tut. Sądzie pod sygn. akt I Ns 199/10 w wniosku G. P. przy uczestnictwie J. P. (1) i P. S. o ustanowienie drogi koniecznej. Mocą postanowienia z dnia 25 września 2012 roku sąd I instancji na nieruchomości położonej w O., o numerze działki (...) (obecnie (...) dopisek piszącego), dla której to urządzona jest księga wieczysta prowadzona przez Wydział Ksiąg Wieczystych tutejszego Sądu o numerze Kw nr (...), będącej obecnie własnością uczestnika J. P. (1) ustanawia dla kaźdoczesnego właściciela nieruchomości położonej w O., o numerze działki (...) (obecnie (...) dopisek piszącego), dla której urządzona jest księga wieczysta prowadzona przez Wydział Ksiąg Wieczystych tutejszego Sądu o numerze Kw nr (...), będącej obecnie współwłasnością wnioskodawczyni G. P. i uczestnika P. S., służebność drogi koniecznej według oznaczenia numerami 1, 2, 3, 4 na mapie sporządzonej przez biegłego geodetę A. G. w opinii z dnia 5 grudnia 2011 roku (opinia karta 182 sprawy I Ns 199/10 dopisek piszącego).

W uzasadnieniu postanowienia o ustanowieniu drogi koniecznej sygn. akt I Ns 199/10 sąd I instancji podniósł między innymi:

„Istotnym jest dla niniejszej sprawy okoliczność, iż uczestnik postępowania J. P. (1) i jego rodzice w 1967 roku podczas wyodrębniania działek siedliskowych zgodnie ustalili, że przejazd z działki siedliskowej rodziców będzie się odbywał przez działkę J. P. (1) i dalej drogą publiczną w stronę ulicy (...), oznaczoną numerem działki (...). Ustalonym było, iż do czasu prowadzenia gospodarstwa rolnego i za zgodą córki K. G. przejazd do działki rodziców może się odbywać od strony ulicy (...). I faktycznie tak było, przejazd, w tym maszynami rolniczymi, do działki poprzedników wnioskodawczyni odbywał się z dwóch stron - od strony ulicy (...), przez podwórkę K. G. i przez działkę J. P. (1). Sąd odmówił dania wiary twierdzeniom uczestnika, iż „ta część działki nigdy nie była używana jako droga”. W ocenie sądu nie są prawdziwe twierdzenia wnioskodawcy, iż tylko dostęp do przedmiotowej działki był tylko od strony ulicy (...). Te twierdzenia pozostają w sprzeczności z zeznaniami świadków, którzy jednomyślnie zeznali, iż przejazd – i to maszynami rolniczymi - odbywał się z dwóch stron- od strony ulicy (...). Zeznania świadków są spójne i wiarygodne. Zwłaszcza istotnym dla rozstrzygnięcia sprawy są zeznania świadka A. P. (2) , który na rozprawie w dniu 9 sierpnia 2011 roku zeznał, iż „Drogi nigdy od ulicy (...) do nieruchomości S. miało nie być, ona była tylko do momentu istnienia gospodarstwa rolnego tak mówiła mam A. P. (1). Ja miałem objąć to gospodarstwo i najbardziej wiarygodnie mogę wszystko powiedzieć. ” Zeznania tegoż świadka o tyle są istotne, gdyż świadek nie ma żadnych interesów w rozstrzygnięciu przedmiotowej sprawy, nadto z racji wieku ma wiedzę w przedmiocie woli matki i dokonanych przez rodziców i jego brata ustaleń. ”.

Postanowienie sądu I instancji mocą orzeczenia sądu II instancji z dnia 10 października 2013 roku zostało utrzymane w mocy.

W niniejszej sprawie sąd dopuścił dowód z opinii biegłego geodety na okoliczność wytyczenia zakresu posiadania części działki uczestników przez J. P. (1). Biegła sporządziła w sprawie dwie opinie w której to wyodrębniła z działki (...) część która to była w posiadaniu przez J. P. (1) na której to zasadził rośliny krzewy i żywopłot. Działka (...) została w projekcie podziału podzielona na trzy działki: (...), (...) i (...).

dowód: - opinia biegłego A.G. z grudnia 2016 roku karta 372- 381 i

z 11.10.2017r. karta 442- 444.

Na części oznaczonej w projekcie podziałowym jako działka nr (...) był ogródek z kwiatami, krzewami którego to okalał żywopłot i ozdobna pergola o ogródek dbał J. P. (1) i jego bliscy.

Przedmiotowy stan faktyczny sąd ustalił w oparciu o następujące dowody:

Zeznania wnioskodawcy J. P. (1) (k. 90 verte i k.349), świadka U. S. (k. 91), świadka E. S. (1) (k. 91 verte), świadka B. B. (k.138) świadka F. S. (k. 138 verte i 139), świadka B. P. (k.195 , 196 i 207), świadka M. M. (k.265) , świadka J. P. (1) (k. 280), świadka B. S. (k. 322), świadka J. M. (k.322 verte) świadka K. O. (k. 323), uczestniczki G. P. (k.349).

Protokół graniczny z 20.06.1967r. (k. 5-6), orzeczenia sądów i ich uzasadnienia zapadłe w sprawach prowadzonych w tut. Sądzie pod sygn. akt I Ns 199/10 o ustanowienie drogi koniecznej i I C 70/10 o ochronę naruszonego posiadania (akta w załączeniu), akt notarialny darowizny z dnia 14.07.1967 sporządzony w Państwowym Biurze Notarialnym w O. Rep A 1262/67 (k. 7-8 sprawy I C 70/10 w załączeniu), protokół oględzin miejsca sporu w dniu 4.10.2013r. (k.142-144),

Sąd zauważył.

Wniosek o stwierdzenie nabycia własności nieruchomości przez zasiedzenie zasługuje na uwzględnienie ale nie w całości.

Zgodnie z przepisem art. 172 § 1 k.c. posiadacz nieruchomości nie będący jej właścicielem nabywa własność, jeżeli posiada nieruchomość nieprzerwanie od lat dwudziestu jako posiadacz samoistny, chyba że uzyskał posiadanie w złej wierze (zasiedzenie). Po upływie lat trzydziestu posiadacz nieruchomości nabywa jej własność, choćby uzyskał posiadanie w złej wierze. (§ 2).

Powołany przepis określa przesłanki nabycia przez zasiedzenie własności nieruchomości. Łącznym warunkiem jest upływ oznaczonego przez ustawę terminu nieprzerwanego posiadania samoistnego, a długość tego terminu zależna jest od dobrej lub złej wiary w chwili nabycia posiadania. Posiadaczem samoistnym rzeczy jest ten, kto nią faktycznie włada jak właściciel (art. 336 k.c.). Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem doktryny i judykatury stan posiadania współtworzą fizyczny element (corpus) władania rzeczą oraz intelektualny element zamiaru (animus) władania rzeczą dla siebie.

Mając na uwadze materiał zgromadzony w sprawie, w ocenie Sądu po stronie J. P. (1) od 14 lipca 1967 roku zachodzi zarówno fizyczny element władania jak i zamiar władania dla siebie nieruchomością, oznaczoną obecnie w projekcie podziału, jako działka nr (...). J. P. (1) w wyraźny sposób wyodrębnił tę część naturalnym ogrodzeniem, upiększył krzewami, drzewami i kwiatami. Zaznaczał w ten sposób granice swojej własności. Obok żywopłotu po części działki oznaczonej w projekcie podziału nr (...) biegła droga dojazdowa do pozostałej części majątku jego rodziców. Ten pozostały majątek, obecnie współwłasność uczestników, stanowił zresztą bardzo długo czynne gospodarstwo rolne do roku 2004. Przejeżdżały tą drogą maszyny rolnicze. Drogą chodziła, po tej części nie tylko rodzina, ale i obcy ludzie. J. P. (1) w 1967 roku obejmując w posiadanie darowaną mu nieruchomość musiał mieć świadomość urządzenia drogi dojazdowej bo to było wyraźnie zaznaczone w protokole granicznym, który to podpisał.

Sąd odmówił dania wiary zeznaniom J. P. (1), U. S., B. P., E. S. (1), iż użytkowali całość tej części, która to obecnie oznaczona jest projektowanymi numerami działek (...), że cała ta część była w użytkowaniu i władaniu J. P. (1), za żywopłotem, który to rósł w granicy ww. projektowanych działek tj. na działce (...) był tylko trawnik. Zeznania te pozostają w sprzeczności z ustaleniem, iż na części projektowanej działki (...) była droga, jeździły maszyny rolnicze, przemieszczali się ludzie nie tylko z rodziny ale też obcy ludzie. Gdyby rzeczywiście J. P. (1) traktował się jako właściciel całości ww. projektowanych działek to nie sadziłby żywopłotu, który to zwyczajowo jest traktowany jako naturalne ogrodzenie i nie ograniczałby tak niewielkiej działki - 40 m⁽²⁾. Świadek M. M. sąsiadka stron wyraźnie zeznała że ona oraz obcy ludzie też chodzili przez sporną część nieruchomości do ulicy (...). Ona chodziła i do szkoły., a potem do pracy do przedszkola, chodziła tak do 2001 roku, bo w tym roku zostało zagrodzone przez K. G. (siostra J. P. (1)) Jeździły

tam maszyny rolnicze samochody rządziej. Brat wnioskodawcy J. P. (1) zeznał, iż J. P. (1) posiadał do dyspozycji pół domu i te 14 metrów kwadratowych tę działkę przy domu. Była tam zaplanowana droga, po której jeździły maszyny rolnicze. K. G. (siostra J. P. (1)) brat przy domu dostał to co jest garażem i podwóreczko gdzie był żywopłot. Był to kawałek jak to przy domu. Za żywopłotem była droga. Wskazane osoby nie miałyby powodu aby mówić nieprawdę.

Zgodnie z art. 172 § 1 i 2 k.c. – w brzmieniu obowiązującym do 1.10.1990 roku, gdy weszła w życie ustawa z dnia 28.07.1990 r. o zmianie ustawy – Kodeks cywilny (Dz. U. Nr 55, poz. 321) – posiadacz nieruchomości nie będący jej właścicielem nabywa własność, jeżeli posiada nieruchomość nieprzerwanie od lat dziesięciu jako posiadacz samoistny, chyba że uzyskał posiadanie w złej wierze (zasiedzenie); po upływie lat dwudziestu posiadacz nieruchomości nabywa jej własność, choćby uzyskał posiadanie w złej wierze. Powołane terminy zasiedzenia mają zastosowanie do niniejszej sprawy na podstawie art. XLI ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. - Przepisy wprowadzające kodeks cywilny (Dz. U. Nr 16, poz. 94 , ze zm.).

Nabycie własności w drodze zasiedzenia zostało uzależnione od spełnienia dwóch przesłanek: władania nieruchomością jako posiadacz samoistny oraz upływ ustawowego terminu zasiedzenia. Długość terminu zasiedzenia jest uzależniona od dobrej lub złej wiary posiadacza.

W świetle powyższego sąd ocenia, iż zebrany materiał dowodowy wykazuje, iż związane z osobą J. P. (1) wystąpiły przesłanki do zasiedzenia tylko tej części nieruchomości, oznaczonej w projekcie, jako działka (...), o pow. 0,0025 m².

Sąd przyjął, że J. P. (1) uzyskał posiadanie przedmiotowej nieruchomości w złej wierze w rozumieniu art. 172 k.c. Przy ocenie, czy zachodzą warunki do nabycia własności nieruchomości w drodze zasiedzenia, dobra wiara polega na usprawiedliwionym w danych okolicznościach przekonaniu posiadacza, że przysługuje mu takie prawo do władania rzeczą, jakie faktycznie wykonuje (zobacz orzeczenie SN z 7.05.1971 r., sygn. akt I CR 302/71). W ocenie Sądu wnioskodawca przy dołożeniu należytej staranności mogli się dowiedzieć, że nie są właścicielami przedmiotowej nieruchomości. Powołane osoby mogły zapoznać się z dokumentacją dotyczącą dzielonego gospodarstwa rolnego, ustalić jego wielkość, położenie.

Zatem należało stwierdzić, że wnioskodawca J. P. (1) nabył na własność tę działkę przez zasiedzenie z dniem 14.07.1987 roku a w pozostałej części wniosek oddalić.

Skarb Państwa poniósł wydatki w sprawie – wynagrodzenie geodety (1964,16 zł i 289,00 zł oraz koszt wykonania zdjęć (23,46 zł – w łącznej kwocie 2.276,62 zł i należało nimi obciążyć solidarnie wnioskodawczynię.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 520 § 2 kpc